

Ντάνιελ Χάντλερ

Γιατί τα χαλάσαμε

εικονογράφηση:

Μάιρα Κάλλμαν

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: WHY WE BROKE UP
Από τις Εκδόσεις LITTLE, BROWN AND COMPANY, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γιατί τα χαλάσαμε**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Daniel Handler

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Maira Kalman

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Μάντης Ιωάννης & Υιοί Ε.Ε.

© Κειμένου: Daniel Handler, 2011

© Εικονογράφησης: Maira Kalman, 2011

Published by arrangement with Charlotte Sheedy Literary Agency.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-786-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Ντάνιελ Χάντλερ

Γιατί
τα
χαλάδαμε

εικονογράφηση:

Μάιρα Κάλμαν

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΧΑΝΤΛΕΡ έχει γράψει μυθιστορήματα για ενήλικους με το δικό του όνομα, καθώς και πολλά βιβλία για παιδιά με το ψευδώνυμο Λέμονι Σνίκετ. Τον χώρισαν τουλάχιστον τρεις φορές στο λύκειο.

Η ΜΑΪΡΑ ΚΑΛΜΑΝ έχει γράψει και εικονογραφήσει βιβλία για μεγάλους και παιδιά. Την καρδιά της ράγισε για πρώτη φορά στο σχολείο ένα αγόρι που έμοιαζε με τον Μπομπ Ντίλαν και αμέσως μετά ένα αγόρι που έμοιαζε με τον Λέοναρτ Κόεν.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκεφθείτε την ιστοσελίδα: www.whywebrokeupproject.com

*Για τη Σάρλοτ -
γιατί είμαστε μαζί*

Nt. X. + M. K.

Καλέ μου Εντ,

Σε πολύ λίγο θα ακούσεις ένα γδούπο. Στην εξώπορτά σου, αυτήν που κανείς δε χρησιμοποιεί. Θα τρανταχτούν κάπως οι μεντεσέδες όταν θα πέσει κάτω, γιατί είναι πολύ βαρύ και σημαντικό, και μαζί με το γδούπο θα ακουστεί κι ένα κοφτό κουνούνισμα, οπότε η Τζόαν θα σηκώσει το κεφάλι της απ' ό,τι είναι αυτό που μαγειρεύει. Θα κοιτάξει το τηγάνι της, ανήσυχη μήπως φουσκώσει και χυθεί το περιεχόμενό του, έτσι και πάει να δει τι είναι. Φαντάζομαι το συνοφρυωμένο της πρόσωπο να αντανακλάται πάνω στην κοχλαστή σάλτσα ή δεν ξέρω εγώ σε τι άλλο. Πάντως, θα πάει, θα πάει και θα δει. Εσύ, Εντ, όχι. Εσύ δε θα πήγαινες. Βρίσκεσαι στον επάνω όροφο πιθανότατα, ιδρωμένος και μόνος. Κανονικά θα έπρεπε να κάνεις ένα ντους, όμως είσαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, νιώθεις την καρδιά σου ραγισμένη, ελπίζω, οπότε είναι η αδελφή σου, η Τζόαν, εκείνη που θα ανοίξει την πόρτα, παρ' ό,τι ο γδούπος προορίζεται για εσένα. Εσύ δε θα ξέρεις καν, ούτε θα ακούσεις τι είναι αυτό που εμφανίστηκε στην πόρτα σου. Δε θα ξέρεις καν για ποιο λόγο συνέβη αυτό.

Είναι μια όμορφη ημέρα η σημερινή, ηλιόλουστη και τέλεια, και τα σχετικά. Είναι μία από εκείνες τις ημέρες που σκέφτεσαι πως όλα θα πάνε καλά, και τα λοιπά. Δεν είναι η κατάλληλη ημέρα γι' αυτό, όχι για εμάς, που βγαίναμε έξω όταν έβρεχε, από τις 5 Οκτωβρίου μέχρι τις 12 Νοεμβρίου. Πλέον όμως έχουμε Δεκέμβριο, ο ουρανός είναι φωτεινός και το πράγμα σαφές, για μένα. Σου εξηγώ γιατί χωρίσαμε, Εντ, γιατί τα χαλάσαμε. Σου γράφω το λόγο σε αυτό το γράμμα, ολόκληρη την αλήθεια γύρω από το γιατί συνέβη αυτό. Και η αλήθεια είναι πως σε αγάπησα αφάνταστα, γαμώτο μου.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΣΗ
ΠΟΥ ΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΧΕΙΣ,
ΕΙΤΕ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΧΕΙΣ.

ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ

Ο γδούπος είναι το κουτί, Εντ. Αυτό είναι που σου αφήνω. Το ανακάλυψα στο υπόγειο, κατέφυγα στο κουτί όταν όλα τα πράγματά μας έγιναν τόσο πολλά που δεν τα άντεχε το κομοδίνο μου. Εκτός αυτού, νόμιζα πως η μαμά μου θα ανακάλυπτε κάποια από αυτά τα πράγματα, γιατί χώνει τη μύτη της στα μυστικά μου. Οπότε, τα πάντα κατέληξαν μέσα στο κουτί και το κουτί μέσα στην ντουλάπα μου, μαζί με κάτι παπούτσια επάνω του, τα οποία δεν πρόκειται να φορέσω ποτέ. Όλα τα ενθύμια της αγάπης που ζήσαμε, τα τρόπαια και τα απομεινάρια αυτής της σχέσης, σαν την ασημόσκονη που μαζεύεται στα κράσπεδα όταν η παρέλαση έχει πια περάσει, όλα τα συμπράγκαλα, και δεν ξέρω 'γώ τι, που καταλήγουν πεταμένα στο πεζοδρόμιο. Οπότε, ξεφορτώνομαι όλο το κουτί, το στέλνω πίσω στη ζωή σου, Εντ, κάθε αντικείμενο από τον καιρό που ζήσαμε εσύ κι εγώ. Παρατάω το κουτί μπροστά

στο κατώφλι σου, Εντ, όμως στην πράξη αυτό που παρατάω είσαι εσύ, Εντ.

Ο γδούπος, το ομολογώ, θα με κάνει να χαμογελάσω. Πράγμα σπάνιο, τον τελευταίο καιρό. Τον τελευταίο καιρό είμαι σαν την Εμέ Ροντελέ στο *Και ο Ουρανός Δακρύζει*, μια ταινία γαλλική, δεν την έχεις δει. Υποδύεται μια δολοφόνο και παράλληλα σχεδιάστρια ρούχων, και σε ολόκληρη την ταινία χαμογελά μόνο δύο φορές. Η μία είναι όταν ο αρχιμαφιόζος, που δολοφόνησε τον πατέρα της, καταλήγει να κάνει βουτιά από ένα κτίριο· όμως δεν είναι αυτή η φορά που έχω κατά νου. Είναι η δεύτερη, στο τέλος, όταν καταφέρνει επιτέλους να βάλει στο χέρι το φάκελο με τις φωτογραφίες, και τον καίει, χωρίς να τον ανοίξει, μέσα σε ένα υπέροχο τασάκι, και ξέρει πως όλα τελείωσαν, κι ανάβει τσιγάρο, και στέκεται, φορώντας εκείνο το τέλειο πράσινο φόρεμα, παρακολουθώντας τα κοτσύφια να συγκεντρώνονται και να πεταρίζουν γύρω από το καμπαναριό της εκκλησίας. Φαντάζομαι τη σκηνή. Ο κόσμος είναι και πάλι όπως πρέπει, αυτό λέει το χαμόγελο. Σε αγάπησα και τώρα πάρε πίσω τα πράγματά σου, έξω από τη ζωή μου, εκεί όπου είναι η θέση σου, αυτό λέει το χαμόγελο. Το ξέρω πως δεν το βλέπεις, όχι εσύ, Εντ, όμως, ίσως αν σου πω όλα όσα συνέβησαν, να καταλάβεις αυτή τη φορά· γιατί ακόμη και τώρα θέλω να καταλάβεις. Δε σε αγαπώ πια, εννοείται αυτό, όμως υπάρχει ακόμη κάτι που μπορώ να σου δείξω. Το ξέρεις πως θέλω να γίνω σκηνοθέτρια, όμως ποτέ σου δεν μπόρεσες να δεις πραγματικά τις ταινίες που φωλιάζουν στο μυαλό μου, κι αυτός, Εντ, είναι ο λόγος που χωρίσαμε.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΣΗ
ΠΟΥ ΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΧΕΙΣ,
ΕΙΤΕ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΧΕΙΣ.

ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ

Στο καπάκι του κουτιού έγραψα την αγαπημένη μου φράση, την έχει πει ο Χοκ Ντέιβις, ο οποίος είναι πραγματικός θρύλος, και γράφω αυτό το γράμμα έχοντας το καπάκι αυτού του κουτιού για γραφείο ώστε να νιώθω τον Χοκ Ντέιβις να διαποτίζει κάθε λέξη που σου γράφω. Το φορτηγό του μαγαζιού του πατέρα του Αλ τραντάζεται καμιά φορά και οι λέξεις βγαίνουν κουνημένες, οπότε ατυχία για σένα, καθώς διαβάζεις μία προς μία αυτές τις αράδες. Τηλεφώνησα στον Αλ σήμερα το πρωί κι αμέσως μόλις του είπα: «Δε θα το μαντέψεις», εκείνος αντιγύρισε: «Θα μου ζητήσεις να σε βοηθήσω να κάνεις μια δουλειά με το φορτηγό του πατέρα μου».

«Έχεις ταλέντο στο να μαντεύεις», συνέχισα. «Σχεδόν το πέτυχες».

«Σχεδόν;»

«Εντάξει, ναι, αυτό θα σου ζητούσα».

«Εντάξει, δώσε μου ένα λεπτό να βρω τα κλειδιά μου και θα περάσω να σε πάρω».

«Μάλλον στο μπουφάν σου θα είναι, από χθες το βράδυ».

«Έχεις κι εσύ το ίδιο ταλέντο».

«Δε θέλεις να μάθεις ποια είναι η δουλειά;»

«Μου το λες όταν θα έρθω από εκεί».

«Θέλω να σου το πω τώρα».

«Δεν έχει σημασία, Μιν», απάντησε.

«Να με λες Λα Ντεσπεράδα», του είπα.

«Τι πράγμα;»

«Επιστρέφω στον Εντ τα πράγματά του», εξήγησα, αφού πήρα μια βαθιά ανάσα και ύστερα τον άκουσα να κάνει το ίδιο.

«Επιτέλους».

«Ναι. Η δική μου πλευρά της συμφωνίας, σωστά;»

«Όταν είσαι έτοιμη, ναι. Λοιπόν, είσαι έτοιμη;»

Δεύτερη ανάσα, ακόμη πιο βαθιά, αλλά και πιο τρεμάμενη. «Ναι».

«Στενοχωριέσαι;»

«Όχι».

«Μιν».

«Εντάξει, ναι».

«Εντάξει, βρήκα τα κλειδιά μου. Τα λέμε σε πέντε λεπτά».

«Εντάξει».

«Εντάξει;»

«Να, μωρέ, κοιτάζω τη φράση πάνω στο κουτί. Ξέρεις ποια λέω, αυτή του Χοκ Ντέιβις. Είναι μια αίσθηση που είτε την έχεις, είτε δεν την έχεις».

«Πέντε λεπτά, Μιν».

«Αλ, συγγνώμη. Δεν έπρεπε καν να...»

«Μιν, όλα εντάξει».

«Δεν είναι ανάγκη να έρθεις. Απλώς, το κουτί είναι πολύ βαρύ και δεν ξέρω...»

«Κανένα πρόβλημα, Μιν. Και εννοείται πως είναι ανάγκη να έρθω».

«Γιατί;»

Αναστέναξε όπως κρατούσε το ακουστικό κι εγώ συνέχιζα να κοιτάζω το καπάκι του κουτιού. Θα μου λείψει που δε θα βλέπω αυτή τη φράση κάθε φορά που θα ανοίγω την ντουλάπα μου, όμως δεν πρόκειται να μου λείψεις εσύ, Εντ, ήδη δε μου λείπεις. «Γιατί, Μιν», είπε ο Αλ, «τα κλειδιά ήταν ήδη μέσα στο μπουφάν μου, εκεί όπου είπες πως θα είναι».

Ο Αλ είναι ένας καλός, καλός άνθρωπος, Εντ. Στο πάρτι του Αλ γνωριστήκαμε εμείς οι δύο, Εντ, όχι πως σε προσκάλεσε, γιατί δεν είχε καμία άποψη για σένα τότε, κι έτσι δεν κάλεσε ούτε εσένα, ούτε κανέναν από τους αθληταράδες κολλητούς σου στο πάρτι για τα Πικρά Δέκατα Έκτα γενέθλιά του*. Έφυγα από το σχολείο νωρίς για να τον βοηθήσω με το πέστο από πικραλίδες, το οποίο ετοιμάστηκε με τυρί γκοργκοντζόλα αντί για παρμεζάνα, ώστε να είναι έξτρα πικρό, για να το σερβίρουμε πάνω στα νιόκι με μελάνι σουπιάς από το μαγαζί του πατέρα του και να προετοιμάσουμε τη βινεγκρέτ από σαγκουίνια για τη φρουτοσαλάτα, και να ψήσουμε το πελώριο κέικ μαύρης σοκολάτας με κουβερτούρα που είχε περιεκτικότητα 89% σε κακάο, στο σχήμα μιας μεγάλης μαύρης καρδιάς, που ήταν τόσο πικρό ώστε δεν μπορούσαμε να το φάμε τελικά, όμως εσύ εμφανίστηκες απρό-

---

* Στις ΗΠΑ, τα «Γλυκά Δεκαέξι» είναι τα γενέθλια που σηματοδοτούν την πρώτη ωρίμανση των εφήβων σε ενήλικους (δικαίωμα απόκτησης άδειας οδήγησης κτλ.). Εδώ τα «Πικρά Δεκαέξι» έρχονται να αμφισβητήσουν αυτή την παράδοση. (Σ.τ.Μ.)

σκλητός μαζί με τον Τρέβορ και τον Κρίστιαν και όλους τους άλλους, πήγατε σε μια γωνία με τα μούτρα κρεμασμένα και δεν αγγίζατε τίποτα, εκτός από κάπου εννιά μπουκάλια μαύρη μπίρα Scarria. Εγώ ήμουν καλή καλεσμένη, Εντ, κι εσύ δεν ευχήθηκες καν «χρόνια πικρά» στον οικοδεσπότη σου, ούτε του έδωσες κάποιο δώρο, κι αυτός είναι ο λόγος που χωρίσαμε.

Αυτά είναι τα καπάκια από τα μπουκάλια της μαύρης μπίρας που ήπιαμε εγώ κι εσύ στην αυλή του Αλ εκείνο το βράδυ. Θυμάμαι τα αστέρια, με το φως τους να σκίζουν το σκοτάδι, τις ανάσες μας να γίνονται χνότο στο κρύο, εσένα με το μπουφάν της ομάδας κι εμένα με εκείνη τη ζακέτα του Αλ που δανείζομαι κάθε φορά στο σπίτι του. Την είχε έτοιμη να με περιμένει, καθαρή και διπλωμένη, όταν ανέβηκα επάνω για να του δώσω το δώρο του, πριν έρθουν οι άλλοι καλεσμένοι.

«Σου είπα πως δεν ήθελα δώρο», έκανε ο Αλ. «Το πάρτι ήταν αρκετό, σου εξήγησα, χωρίς την υποχρέωση...»

«Δεν είναι *υποχρέωση*», απάντησα, καθώς χρησιμοποιούσα τις ίδιες κάρτες λεξιλογίου με τον Αλ για να εξασκούμαστε όταν πηγαίναμε στην πρώτη λυκείου. «Βρήκα κάτι. Είναι τέλειο. Άνοιξέ το».

Πήρε την τσάντα που κρατούσα νευρικός.

«Έλα, λοιπόν, χρόνια πολλά».

«Τι είναι;»

«Αυτό που λαχταρά η καρδιά σου. Ελπίζω. Άνοιξέ το. Κοινοτεύεις να με τρελάνεις».

Άρχισε να τραβάει και να σκίζει το περιτύλιγμα και μου φάνηκε πως του κόπηκε λιγάκι η ανάσα. Ήταν μια πολύ ικανοποιητική στιγμή αυτή. «Πού το βρήκες;»

«Δεν είναι ολόιδιο», είπα, «δηλαδή ακριβώς ίδιο με αυτό που φοράει ο τύπος στη σκηνή του πάρτι, στο *Una settimana straordinaria*;*»

Χαμογέλασε, κοιτάζοντας το στενόμακρο κουτί. Ήταν μια γραβάτα, κυπαρισσί, με μοντέρνα καρό, ραμμένα πάνω της σε μια γραμμή. Είχε περάσει μήνες στο συρτάρι με τις κάλτσες μου, περιμένοντας. «Βγάλ' την έξω», είπα. «Να τη φορέσεις απόψε. Καλά, δεν είναι ολόιδια;»

«Την ώρα που βγαίνει από την Porcini XL10», είπε, όμως δε με κοίταζε.

«Είναι η πιο αγαπημένη σου σκηνή, από κάθε ταινία. Ελπίζω να τη λατρεύσεις».

«Ναι, Μιν. Αλήθεια, τη λατρεύω. Πού τη βρήκες;»

«Πετάχτηκα κρυφά μέχρι την Ιταλία και ξελόγιασα τον Κάρλο Ρόντζι, κι όταν τον πήρε ο ύπνος τρύπωσα στην γκαρνταρόμπα του...»

«Μιν».

«Στις εκπτώσεις. Κάθισε να σου τη φορέσω».

«Μπορώ να δέσω και μόνος τη γραβάτα μου, Μιν».

«Όχι σήμερα, στα γενέθλιά σου». Βάλθηκα να φτιάχνω το γιακά. «Θα σε βλέπουν σαν ξερολούκουμο με αυτή τη γραβάτα».

---

* Μια ξεχωριστή εβδομάδα (Σ.τ.Μ.)

«Ποιος;»

«Τα κορίτσια. Οι γυναίκες. Στο πάρτι».

«Μην, οι ίδιοι φίλοι που έρχονται πάντα θα είναι κι απόψε».

«Μην είσαι και τόσο σίγουρος».

«Μην».

«Δεν είσαι έτοιμος; Θέλω να πω, εγώ είμαι. Έχω ξεπεράσει τελείως τον Τζο. Εκείνο το ραντεβού το καλοκαίρι, πω πω, χάλια ήταν. Κι εσύ. Το Λος Άντζελες είναι στην άλλη άκρη...»

«Αυτό ήταν πέρυσι. Φέτος δηλαδή, αλλά την περσινή σχολική χρονιά».

«Ναι, και μόλις έχει ξεκινήσει η δευτέρα, η πρώτη σπουδαία χρονιά μας. Δεν είσαι έτοιμος; Να γιορτάσεις, να φλερτάρεις, να ζήσεις *Una settimana straordinaria*; Δηλαδή, πώς να το πω, δεν ανυπομονείς να...»

«Ανυπομονώ να δοκιμάσω το πέστο».

«Αλ».

«Και να διασκεδάσουν τα παιδιά. Αυτό είναι όλο. Γενέθλια γιορτάζω, τίποτα παραπάνω».

«Μα... είναι τα Πικρά Δεκαέξι! Θες να μου πεις πως αν το κορίτσι εμφανιζόταν με το Porcini, δε θα...»

«Εντάξει, ναι, για το αμάξι είμαι έτοιμος».

«Λοιπόν, όταν κλείσεις τα είκοσι ένα», του είπα, «θα σου αγοράσω το αμάξι. Απόψε το δώρο είναι η γραβάτα, και κάτι...»

Αναστέναξε αργά, κοιτάζοντάς με. «Δε θα τα καταφέρεις, Μην».

«Μπορώ να σου βρω αυτό που λαχταρά η καρδιά σου. Κοίτα, το κατάφερα ήδη μια φορά».

«Τη γραβάτα δε θα καταφέρεις να τη δέσεις. Κάνεις λες και προσπαθείς να φτιάξεις πλεξούδα. Άφησέ την».

«Καλά, καλά».

Αυτό είναι το κουτί, Έντ.
Μισά έχω βάλει τα πέντε.
Δύο καπάκια από μπουκάλια,
ένα δικό σου συρτήριμα,
ένα στυρόκουτο, το βιβλίο της Τρόντ,
την κλεμμένη ζάχαρη, ένα φορτωτάκι,
εκείνα τα άσχημα στολάρικια, μια χτένα
από το ξενοδοχείο και όλα τα άλλα.
Αυτό είναι, Έντ, τελειώσα με.

Το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία της Μιν και του Έντ
πώς γνωρίστηκαν σ' ένα πάρτι, είδαν μια ταινία στο σινεμά,
ακολούθησαν μια ηλικιωμένη διάσημη ηθοποιό,
μοιράστηκαν το δωμάτιο ενός ξενοδοχείου
και ράγισαν ο ένας την καρδιά του άλλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 11334

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η